

Jacobo
Feijóo
Martín
Rodríguez

AGÈNCIA KRONOS

TU DECIDEIXES LA HISTÒRIA

Missió TRANSSILVÀNIA

ESPERA UN MINUT!

Aquest llibre no és normal. Al contrari que amb els altres llibres, aquí hauràs de prendre decisions, i cada cop que ho facis, la teva aventura canviarà. Pensa bé què tries, perquè podries acabar bé o... morir en l'intent.

SABRÀS QUE HAS DE PRENDRE UNA DECISIÓ QUAN ENS VEGIS.

 A més, recorda que, si et cal ajuda en la teva aventura, sempre pots consultar la WikiKronos a l'última pàgina del llibre.

Pots consultar el significat de les paraules escrites en negreta al codi QR que trobaràs a la WikiKronos.

Ah, i jo soc en Kraki.
I aquest pallús d'aquí
és en Gobelet.

Aquesta missió és diferent de les anteriors!

Al llarg de l'aventura, aconseguiràs diferents objectes que poden ajudar-te a completar la missió satisfactòriament. Però ves amb compte!, aquests objectes també poden perdre's, gastar-se o entregar-se a altres personatges que apareguin al llarg de la història.

L'inventari que pots consultar a les guardes del llibre t'ajudarà a recordar quins objectes portes cada moment. Així, sempre que vegis el símbol durant la missió, hauràs de marcar una X amb un llapis si obtens un o més d'aquests elements importants.

El símbol també apareixerà quan hagis de desfer-te, entregar o consumir un dels objectes, per la qual cosa hauràs d'utilitzar una goma d'esborrar per eliminar-lo també de la llista.

Molta sort en la teva nova missió!!

AGÈNCIA KRONOS

–Què vol dir que ha desaparegut l’Oriol Vila? –exclames, sense poder creure’t el que sents–. El nostre **hacker blanc**?

La directora María García conté un gest compungit.

–Esperem no haver-lo perdut. Era un agent excepcional i un brillant doctor en informàtica. Justament quan estava millorant la gestió d’energia dels nostres mòbils quàntics!

Les cares de preocupació a l’Agència Kronos són un poema. La bibliotecària Iria Carballo regira desganadament els seus documents i llibres, i el major Iker Echevarría engreixa el seu **bastó estoc** per contenir-se la tensió.

Segueixes en xoc. Això supera amb escriu el que esperaves. Mentre intentes endreçar-te els pensaments, la directora María García afegeix:

–Això no és el pitjor. Qui va interceptar l’Oriol ha aconseguit quedar-se amb el seu telèfon i el seu usb i ara està viatjant pel temps. Quan un personatge del passat viatja pel temps com nosaltres..., llavors..., llavors... –ronseja la directora María García, com si li costés acabar.

–Llavors? –afegeixes, intentant que acabi la frase.

–Llavors –contesta el major Iker Echevarría amb la seva veu eixordadora– es produeix un col·lapse en la dimensió espaciotemporal, perquè els diferents plans del temps es confonen entre si. És greu.

No entens res, però alguna cosa et diu que aquest és un problema de primera magnitud. L’Iria intervé i t’aclareix les coses:

–Si un personatge del passat salta pel temps fent de les seves, pot alterar-ho tot: matar personatges cèlebres, destruir

grans invents, robar obres d'art del passat admirades avui dia... Fins i tot podria destruir societats senceres!

Seus per no caure a terra de la impressió que això t'ha produït. Els agents de Kronos viatgen pel temps per resoldre misteris, però no fan mai mal. I, d'altra banda, els agents de Kraken, l'agència rival, solen perseguir poder i diners, però no farien més mal que això.

–Que està ficada pel mig la Germanor Chac Mool? –preguntes.

–Els van ser els qui van descobrir qui ha interceptat l'Oriol Vila. Ens han avisat. És una col·laboració excepcional, perquè fer aquestes coses no sol ser el seu estil. Estan espantats: no són capaços de combatre el problema per si sols.

–I què us han dit? –demanes.

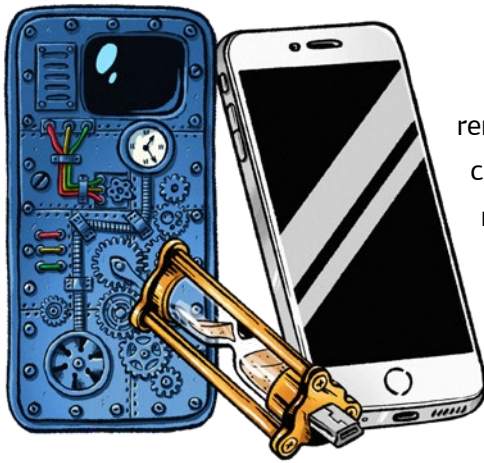
Els teus amics guarden silenci. Sembla que no s'atreveixen a donar-te cap resposta. Finalment, fent ús de la seva autoritat, la directora María García sentència:

–Ha sigut en Vlad Tepes, l'Empalador, el comte Dràcula. Ah! –afegeix la María García, intentant treure-li ferro a l'assumpte–, es pronuncia «xepes». És aquest d'aquí –indica assenyalant un quadre que penja de la paret.

–Pe-però –tartamudeges, assimilant el que sents.

El major Iker Echevarría obre el seu maletí d'acer recobert de cuir. L'havies vist altres vegades, però no sabies què contenia. En treu estranys artefactes de combat: **estilets**, punys de **pugilat**, pistoles i, finalment, separa una estaca, unes quantes bales de plata, un potet de vidre amb aigua i un crucifix. Dirigint-se a tu, t'explica amb la seva veu profunda:

–Aquesta missió serà molt diferent de les altres. El teixit espaciotemporal s'està deteriorant ràpidament i això fa que es mesclin la realitat i la fantasia, les coses que han passat i les que passaran, el que és històric i el que és literari. Tot està barrejat.

La directora María García t'entrega el telèfon quàntic i

l'usb per viatjar en el temps, a més de la càpsula del temps per si haguessis de deixar-los un missatge, als arqueòlegs del futur. Sense donar-te opció a respondre-li, afegeix:

–No descarto que aquesta vegada @Dhampir i @Spektra t'ajudin, tot i que són els nostres feroços enemics. El mateix dic de la Germanor Chac Mool, encara que no sabem mai ben bé què és el que volen. El cas és massa, massa greu per no aliar-nos. Però tampoc n'estaria segura al cent per cent.

–I què he de fer?

L'Iria Carballo t'estén davant un mapa d'Europa central. Assenyalant amb el dit a l'est d'Itàlia, t'explica:

–En Vlad Tepes encara està provant l'usb. Només fa petits salts en el temps i l'espai. Està en algun lloc, però no sabem on. Jo apostaria per Eslovàquia.

–I com començo? –preguntes, amb total confusió.

L'Iria Carballo continua:

–Pots buscar l'Erzsébet Báthory, la Comtessa Sanguinària, a Hongria. Però és millor anar-hi preparat. I no t'enganyaré:

amb la desintegració del teixit espaciotemporal, no t'estranyi trobar-te vampirs, homes llop i altres criatures que preferiràs ni somiar en el pitjor de tots els malsons.

 Comences a tremolar de por quan el major Iker Echevarría t'entrega els objectes que ha tret del maletí:

–Empra'ls bé. Aquesta vegada sí que podràs robar i matar sense danyar la Història. I pren això –afegeix, i t'entrega un ratpenat que penja del seu dit–. És en Nosfe, un dels nostres agents més experimentats.

–Agent? –contestes, al·lucinant.

–No subestimis la intel·ligència dels animals –et respon–. En Nosfe és astut, es guia per ultrasons i és un ésser de la nit, com els que coneixeràs en aquesta aventura.

–De pressa –et diu la María García–. Porta'ns l'Oriol de tornada. Fes el que sigui necessari, però sigues molt prudent!

Empasses saliva. Et tremolen els genolls. Aquesta serà la missió més estranya i terrorífica a la qual hakis d'enfrontar-te mai.

1. Si comences per Hongria, continua per la **PÀGINA 110**.
2. Si prefereixes Romania, salta a la **PÀGINA 37**.
3. Per anar a Eslovàquia, continua per la **PÀGINA 122**.
4. I no oblidis que sempre pots consultar la WikiKronos a la **PÀGINA 141**.

Amb les mans tremoloses, carregues a tota velocitat l'espingarda mentre l'home llop se t'abalança al damunt. Gràcies a en Nosfe, que s'interposa per un moment, aletejant davant dels seus ulls per confondre'l, aconsegueixes apuntar-li directe al cor.

L'arma brama amb el tret i et tira d'esquena mentre la criatura retrocedeix, fent un bot. No havies pensat mai que una arma tan antiga pogués tenir tantíssima força. No és per prendre-se-la de broma!

T'aixeques amb mig cos masegat i t'acostes al teu enemic. Davant dels teus ulls, el cos li està tornant a poc a poc a ser humà. Balbotejant, sense forces, et diu:

–Gràcies per deslliurar-me de la maledicció. Era... era horrible.

Te li agenolles al costat, però veus que es mor i no hi ha molt que puguis fer per la seva vida.

–Com et van maleir? –li preguntes.

L'home tus una mica de sang. Li queden a penes uns instants de vida i li costa parlar.

–Em va atacar una criatura molt rara, a prop de la mansió de la comtessa Báthory. No havia passat mai en aquella zona. Després vaig sentir que a Transsilvània sempre hi ha hagut casos semblants. Comenten que l'origen de tot està en el sinistre castell de Bran...

–Transsilvània? –preguntes.

–Significa «més enllà dels boscos», a Romania.

No pots oblidar la teva missió i necessites rescatar l'Oriol Vila com més aviat millor. El teixit espaciotemporal es descompon a cada moment que perds. Necessites tenir les coses clares.

–Què més saps de la comtessa Báthory?

L'home ja gairebé no pot parlar. Li queden escassos segons de vida. Així i tot, aconsegueix murmurar-te:

–És hongaresa. I una psicòpata assassina...

L'home expira i ja no pots preguntar-li més. En Nosfe voleteja sobre el teu cap esperant que decideixis què fer.

Hauràs de pensar el següent pas.

1. Pots anar fins a Romania per buscar el propagador de la licantropia. Travessa el bosc per la **PÀGINA 84**.

2. O buscar a Hongria, d'on és la psicòpata assassina, per la **PÀGINA 110**.

La directora María García et mira sorpresa.

–Apostaria que has cancel·lat la teva missió. A vegades les coses es compliquen i cal escapar a l'últim moment. Just ara tenim una missió de la més absoluta gravetat –t'explica, nerviosa–. Han capturat l'Oriol Vila. Un personatge del passat està utilitzant el seu usb per viatjar en el temps i s'està corbant el pla espaciotemporal. Es mescla la realitat amb la ficció i tot és possible. Fins i tot les regles de Kronos han canviat. Això podria acabar amb tot el que coneixem!

L'Iria Carballo s'avança i et mostra un mapa.

–El personatge és en Vlad Tepes, el comte Dràcula, a Romania.

–Et suggerim començar per Eslovàquia. Però pots buscar

l'Erzsébet Báthory, la Comtessa Sanguinària, a Hongria

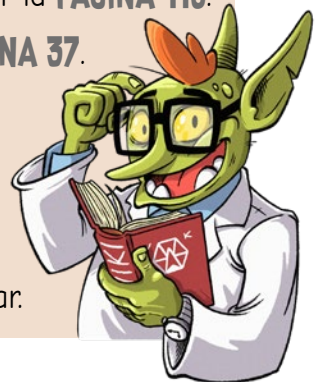
–afegeix el major Iker Echevarría.

La directora María García et dona presses:

–Rescata l'Oriol! De pressa! Per si de cas, emporta't aquesta estaca, unes quantes bales de plata i un crucifix! Ah, i pren aquest potet de vidre ple d'aigua!

1. Si comences per Hongria, continua per la **PÀGINA 110**.
2. Si prefereixes Romania, salta a la **PÀGINA 37**.
3. Per a anar a Eslovàquia, continua per la **PÀGINA 122**.
4. O pots consultar la WikiKronos a la **PÀGINA 141** per informar-te millor i després tornar a aquesta pàgina i triar.

Tremolant com un flam, t'acostes fins a la barra. Però no et preocupis, i que no et faci vergonya: la gent sol tremolar quan veu el seu primer vampir. Amb el segon passa menys.

Agafes la gerra i et beus d'un sol glop la infusió d'enciam. No es pot dir que tingui gaire bon gust, però, deixant de costat el rot enorme que deixes anar i que fa que mitja posada es giri a mirar-te, la veritat és que et tranquil·litza molt.

–Em deus una moneda per això. Si no pots pagar, aleshores m'hauràs de donar qualsevol altra cosa –t'increpa l'hostalera.

Busques entre les teves pertinences. Si tens una moneda, l'hi dones. Si no, tria quin objecte donar-li. Recorda de quin objecte et desfàs, per si algú torna a preguntar-t'ho més endavant.

El **mosso** que ajuda a servir sembla voler dir-te alguna cosa. Quan tot el món comença a murmurar sobre l'esdeveniment que acaben de presenciar, et xiuxiueja:

–Els vampirs viuen al castell de Bran. El meu amic Lukáš havia sentit aquest rumor i se'n va anar allà a caçar vampirs, pensant-se que tornaria fet un heroi. Un mes després va aparèixer en forma d'*strigoi*.

–Què és això? –preguntes.

–Un mort que ve a *vampirejar-nos*. No es diferencien de nosaltres, excepte que tenen alguna cosa «rara». Finalment vam

haver d'arrencar-li el cor a plena llum del dia i estacar-lo en la seva tomba. Et dic que en aquell castell hi ha vampirs!!

El **mosso** mira a banda i banda, té por que algú l'hagi sentit, i s'escapoleix per tornar a la seva feina.

Per sort, la infusió d'enciam t'ha tranquil·litzat, però la veritat és que no saps ben bé com seguir. El violinista ha sentit la conversa i se t'acosta.

–Sé on és el castell de Bran –et diu, fent-te l'ullet–, però el camí és llarg. Vens amb mi?

–@Dhampir? –preguntes amb sorpresa.

–Exacte –et respon–. Sabies que @Dhampir ve de *dhampir*? És el fill d'un vampir i una humana o a l'inrevés.

En Nosfe fa un petit xiscler, senyal que nota alguna cosa. La bateria del telèfon no et durarà i has de decidir.

1. Amb un *dhampir*, algú que és mig vampir? Ah, no! Espera que es faci de dia i continua buscant tu el castell per la **PÀGINA 84**.
2. Ningú millor que un *dhampir* per trobar en Vlad Tepes! Continua per la **PÀGINA 62**.

Alguna cosa no t'encaixa. L'ésser sembla debatre's d'un costat a l'altre, però no aconsegueix sortir del cercle dibuixat a terra. Potser les sectàries no són tals i en realitat estan intentant contenir el poder de l'esguerro.

–Solomon, crec que estem equivocats.

Torna a mirar bé el **grimori**.

En Solomon emet un grunyit ronc. No li agrada que el contradiguin. Tot i això, torna a fullejar el llibre fins que finalment troba una altra pàgina.

–Congregació Hac Luce. Són sacerdotesses de la llum. Coneixen la màgia de l'espai i el temps. Tenies raó, però no sé què fan amb aquest ésser.

–La llum venç la foscor –li indiqués–, així que estan del nostre costat.

Trenques el silenci, t'acostes fins a elles i les saludes.

–Necessiteu ajuda?

La que sembla la seva superiora us mira de reüll sense perdre l'atenció sobre la seva comesa.

–Soc la Lana –us diu–, la Llum Blanca d'aquesta congregació. Estem acabant, no us preocupeu. Aquests éssers semblen créixer, però en realitat s'estan inflant com a gripaus. En canviem la configuració espaciotemporal fins que exploten en un suau núvol de taquions que els desintegren.

La Lana deixa de prestar-vos atenció i força una mica més la seva energia blanca cap a l'ésser. En tot just uns instants, l'esguerro comença a emetre espurnes i es distorsiona, per, en

un moment, emetre un so de bufit i desaparèixer en un gran centelleig quasi mut que il·lumina el lloc.

Quan tot ha acabat, la Lana es gira cap a vosaltres.

–Caram, el vell Solomon amb nova companyia.

En Solomon torna a grunyar.

–Et dec una disculpa, Lana. Us havia confós amb sectàries de Cthulhu i quasi l'armo.

–Estàs estressat, Solomon. Treballes massa.

Quan estàs a punt d'obrir la boca, sents un lleuger xiulet que indica que la bateria ja se t'ha descarregat definitivament. Tanques els ulls del disgust. Ja no hi ha marxa arrere ni possible arranjament.

La Lana et nota el disgust. Com si et llegís la ment, afegeix:

–Sempre venen bé més mans per treballar contra el mal. Potser podem ajudar-te en la teva recerca en el nou món que ha començat, no trobes?

Penses que, en el punt al qual has arribat, ni una càpsula del temps et salvaria, perquè ja no hi haurà arqueòlegs en el futur.

Fi

«HOLA, CONFRARE!»
 SONA MILLOR QUE
 «HOLA, COL·LEGA!»,
 NO TROBES?

